

ÚJ ÉLET

Képzeld azt, hogy a háborúnak vége, béke honol a világon.
Hogy láthatod még magad a tükörben. Hogy a szarka
vagy a rigó, nem pedig junkers, csiripel az ágon.
Hogy túl az ablakon nem romjai, hanem barokkja
a városnak: píneák, pálmák, borostyán, magnólia,
babér. Hogy a vas-ligatúra, melynek csipkéiben senyedett
a hold, kibírta a mimózák nyomását plusz még a vad
agávék robbanásait. Hogy életedet újra kezdheted.

Az emberek kimennek a szobákból, hol a székek, mint a lágyjelek
vagy mint a „b”-betűk, a szédüléstől védnek.
Maguknak tán, amúgy nem kellenek már senkinek,
a szorzás szabályainak meg az úttest kövének.
Ez a szobrok hatása. Azaz az üres falmélyedéseké.
Illetve, ha nem is szentség, de legalább szinonimája.
Képzeld, hogy igaz mindez. Képzeld azt, hogy magadról beszélsz,
ha róluk szólsz, létszámfölöttivé, idegenné válva.

Az élet épp így kezdődik újra — a vulkánkitörés
képeivel, a dereglyével, melyet a vihar elragadott.
Azzal az új érzéssel, hogy te egyedül vagy és
úgy bámulod a katasztrófát. Azzal, hogy bármely pillanatot
visszafordíthat, meglátod a heverőt, virágokat
a sárga kínai vázában a rég elhűlt kávé mellett.
Ordító színük, ajkuk fonnyadtsága ott
különben szintén a katasztrófára figyelmeztet.

Minden tárgy sebezhető. A gondolat róluk gyakran,
óh jaj, gyakran meg is feledkezik. Amúgyis rabszolgák a tárgyak:
a gondolaté. Innen formájuk, mely a fejből kipattan,
helyhezkötöttségük, s hogy — akár Pénelopé — várnak,
azaz szükségletük a jövőendő. Hajnalban kakas kukorékol.
Az új életben, a hotelben, a fürdőkádból kimászva,
lepedőbe burkolva, olyan vagy, mint a négy lábú bútor-
nyáj — vas- és faalkalmatosságok — juhásza.

Képzeld azt, hogy az eposz idillel végződik. Azt, hogy a szavak csupán a lángnyelv visszája: a monológé, mely felfal nálad jobbakat is, mohón, mint a fahasábokat; hogy számára tebenned túl kevés a felhasználható és kevés a hő. Ezért őrizted meg az ép bőrt. Ezért nem szenvedsz túlságosan a helyi pomónak, vertumnusok, vénusok és céresek közönyétől. Ezért is tarthatod az ajkaid közt e pásztori flótát.

Akármennyit mentegetőzhetsz. Ászaidat rejtegetheted, az asztalra ki tudja, hogy milyen bubik kerülnek. Képzeld, hogy minél őszintébb a hang, lesz annál kevesebb benne a könny, a rettegés s a szerelem, akárkit illet. Képzeld, hogy néha rádión a régi himnusz hallhatod. Képzeld, hogy minden betű után más betűk kísérete kullog, alkotva akaratlan „betsy”-t és „ibrahim”-ot, az értelmén s az ábécén túl lendítvén a tollhegyet.

Szürkület az új életben. Kabóca-„cé” zenél; klasszikus perspektíva, mely nem tölti meg a tankot avagy a nyirkos ködgomolygást, ahol végetér, csupasz parketta, mely sohasem ismerte a tangót. Az új életben nem mondják a pillanatnak: „állj meg!”, mivel megállván azonnyomban füstbe megy. S elég ha arcod megcsillan emitt már, hogy a másik oldalra üdvözetet firkants, s ráragaszd a bélyeget.

A szoba fehér falai még fehérebbre válnak a rájuk mintegy elrettentésül vetett pillantástól, mely nem a mezők tágasságát, hanem a spektrumból hiányzó színeiket szokta meg. Sok mindent megbocsáthatunk a dolognak — s a leginkább ott, ahol e dolog végetér. Végző soron a kíváncsiság érzete emez üres terek s a hozzájuk tartozó absztrakt tájak iránt képezi magát a művészetet.

Az új életben jobb a felleg, mint a nap. A zápor, szünetlen lévén, olyan, akár az önismeret. A maga idején a vonat, melyet nem is vártál a peronon esőköpenyben, késés nélkül érkezett. Hogy hol a horizont, arra a vitorla a mérce. Többre tartja a szem habnál, rongynál a szappanmaradékot. S ha kérdi valaki: „ki vagy?”, feleld: „ki? én-e? én senki”, mint Odüsszeusz, becsapva Polüphemoszt.